

ТЪЧЕТЕ МИСЛИТЪ СИ!

25-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 9.IV.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

ТЪЧЕТЕ МИСЛИТЪ СИ!

25-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 9.IV.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

Мъчете мислитъ си!

Т. м.

Прочетоха се нѣколко теми върху: „Качествата на новия човѣкъ“.

Всѣка мисль има свое приложение. Думата „приложение“ е ясна. Мислитъ могатъ да бждатъ отдѣлни, разхвърляни, тъй както сж отдѣлни и разхвърляни нишкитъ, прѣди да се е изтъкаль отъ тѣхъ какъвто и да е платъ. Може да имате най-хубавитъ нишки: копринени, ленени, вълнени или памучни, но все-таки тѣ ще бждатъ разхвърляни тукъ-тамъ изъ материята. Питамъ: тия нишки ще ви ползватъ ли? — Не. Ако дойде една разумна сила и така вплете тия нишки, че образува отъ тѣхъ единъ платъ, този платъ ще може вече да се използва за вашето тѣло, за вашата кжща. На сжщия законъ се подчиняватъ и човѣшкитъ мисли. Докато сж разхвърляни, не ви ползватъ нищо, изплетатъ ли се така, че да образуватъ едно цѣло, тѣ сж вече една материя, която може да се използва въ живота.

Сега нѣкои казватъ: трѣбва да мислимъ! Да мислимъ, значи да предемъ. Добрѣ, но ако прѣзъ цѣлия си животъ правимъ само конци, какво сме научили? Казватъ: жената преде. Какво отъ това? Каква полза имате отъ тѣзи нишки? Тѣзи нишки трѣбва да се изтъчатъ.

Мнозина отъ младитѣ и старитѣ се страхуватъ да влѣзатъ въ нѣкоя окултна школа, защото щѣли да се приравнятъ съ другитѣ и не ще могатъ да мислятъ. Кой е кривъ за това, че човѣкъ не може да мисли? Ако вие сложите медъ прѣдъ една муха, тя ще отиде ли при меда? — Ще отиде. Като види още отдалечъ меда, мисли ли да отиде при него, или нѣщо я привлича. Никаква мисль не я ржководи къмъ меда, освѣнъ желанието ѝ да си вкуси отъ него. Тя може да се удави въ този медъ, може крилицата ѝ да залѣпнатъ и да умре, но въпрѣки всичко това ще отиде къмъ меда. Така е и съ всѣка разхвърляна мисль, затова мислитѣ трѣбва да се изтъчатъ. Какъ ще се изтъчатъ? — Има закони за това. Тия закони трѣбва да се разбиратъ, а при разбирането има и методи за приложение.

Да кажемъ, че имате една величина А. Тази величина може да е една неподвижна точка, която чака потикъ отвънъ, за да се движи, а може да е

и една жива топка, която има потикъ за движение отътрѣ. Да кажемъ, че тази величина може да се движи въ извѣстна посока, напримѣръ къмъ посоката В. Какво може да направи тази величина въ движението си къмъ В? Кждѣ ще бѣде слѣдното положение на тази точка А? — Щомъ тази величина дойде до В, тя ще се обърне назадъ.

Сега нѣма да се впускамъ въ обяснение на механическитѣ закони, понеже живитѣ закони на природата се отличаватъ отъ механическитѣ, а съзнателнитѣ закони на живата природа се различаватъ отъ живитѣ закони. Въ тия закони има градация. Допуснете, че А е единъ волъ, който живѣе въ София, а В представлява пашата му нѣкждѣ горѣ по Витоша. Този волъ прѣкарва цѣло лѣто на паша и не мисли за София. Значи, той се намира въ движение къмъ В. Но, дохожда зимата, цѣлата мѣстность се покрива съ снѣгъ. Едва тогава му дохожда на умъ, че трѣбва да се върне въ София. Слѣдователно отъ В той трѣбва да се върне назадъ. Значи величината А се движи отъ величината В назадъ къмъ София. Можете ли математически да опрѣдѣлитѣ, запримѣръ, слѣдъ колко врѣме величината А ще се върне обратно въ София? За рѣшението на тѣзи задача иматъ значени е условията, врѣмето, прѣзъ което ще се върне този

волъ. Този волъ ще се върне въ София когато падне снѣга и покрие цѣлата мѣстность. И наистина, тъкмо така става. Сжщото нѣщо прилагаме и по отношение на човѣка. Той е сжщата величина, която слиза отъ невидимия свѣтъ (А) въ видимия, физическия свѣтъ (В), дѣто остава на паша. Той прѣкарва на земята 40 — 50 години — яде, пие, забравя за онзи свѣтъ. Обаче снѣгътъ падне, дохажда смъртъта. Тази величина отъ В се връща пакъ въ А, въ първоначалното си състояние. Тѣй че човѣкъ най-напредъ се движи отгорѣ — надолу, и послѣ отдолу — нагорѣ. Тамъ, отдѣто започва движението, положението на тази точка наричаме „горѣ“. Силата, която движи извѣстна величина е отгорѣ. Слѣдователно, силата, която заставила човѣка да се движи е отгорѣ Изминатиятъ пѣтъ А В може да е пѣтъ на единъ волъ, може да е пѣтъ и на единъ човѣкъ, но резултатитѣ ще се различаватъ. Ако величината А е единъ волъ, който дошълъ до В, той прѣзъ цѣлото лѣто само ще пасе и за нищо нѣма да мисли. Ако пакъ е единъ човѣкъ, който слиза на земята, процесътъ на движението за него ще е посложенъ. Туй движение по посока А В прѣставлява задачи за рѣшение отъ висшата математика на живота. Можете ли вие, запримѣрь, математически да опрѣдѣлитѣ коя посока ще

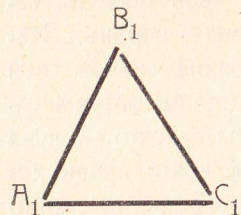
вземе единъ волъ, като трѣгне отъ София за паша на Витоша? Той все ще вземе една посока, но отгдѣ ще трѣгне, дали отъ южната, източната, западната или сѣверната страна? Освѣнъ това, можете ли да опрѣдѣлите математически, гдѣ ще спре? — Може. Онѣзи, които разбиратъ законитѣ и правилата за решението на тия задачи, ще могатъ да ги рѣшатъ. Сжщо така математически може да се опрѣдѣли, кога ще се роди нѣкой човѣкъ на земята, какво е способенъ да извърши и какво ще извърши.

Слѣдователно, главната мисль въ нашия животъ е да се разбератъ вжтрѣшнитѣ закони, по които се гради и развива разумниятъ животъ. Азъ наричамъ „разуменъ животъ“ онзи, когато човѣкъ е въ състояние самъ да прѣмахне нѣкоя своя болестъ. Такъвъ човѣкъ споредъ мене е разуменъ човѣкъ. Всѣки човѣкъ, който не може да прѣмахне нѣкоя своя болестъ, не е разуменъ, и слѣдователно разумниятъ животъ не е въ него. Великата сила, която лѣкува хората, иде отвжтрѣ. Великата сила, която прави хората разумни сжщо иде отвжтрѣ. Любовта, която може да подигне човѣка, и тя иде отвжтрѣ. Отвѣнъ сжществуватъ само условия, поводи за Любовта отвѣнъ сжществуватъ само поводи за знанието. Извѣстенъ предметъ може да ви причини извѣстно впе-

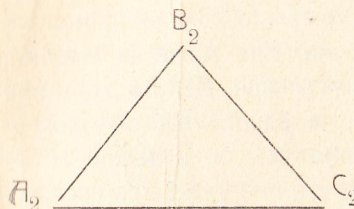
чатление. може да ви подбуди към нѣщо, но същинската причина, която ви подбужда, иде всѣкога отвѣтрѣ. А вѣтрѣшниятъ свѣтъ е реалниятъ, истинскиятъ, дѣйствителниятъ свѣтъ.

Питамъ ви: въ какво седи една права мисль, споредъ васъ? Допуснете, че изкарамъ единъ отъ ученицитъ да напише на дѣската единъ трижгълникъ и да опише, колко положения може да заеме този живъ трижгълникъ, т. е, какви възможности се криятъ въ него. Колко положения може да заема този трижгълникъ? Какъ се явява въ живата природа той?

Да вземемъ, за примѣръ, единъ равнобедренъ трижгълникъ $A_1 B_1 C_1$. Правата $A_1 B_1$ е движението на величината A_1 къмъ B_1 обяснете, какви сж качества на този равнобедренъ трижгълникъ! Той е острожгленъ трижгълникъ и въ него страната $A_1 B_1 = B_1 C_1$, а страната $A_1 C_1$ е по-малка. Добръ, но сега ви питамъ: кои сж били условията,

кои сж направили този трижгълникъ острожгленъ? Ако въ човѣшкото сърце и въ човѣшкия умъ е имало повече сили, трижгълника се развива повече на височина и става равнобедренъ, т. е. трижгълникъ съ слабо тѣлосложение.

Ако пъкъ имате понизкия трижгълникъ $A_2 B_2 C_2$, той показва, че условията, при които се е родилъ, сж били по-неблагоприятни. Материята, въ която се развивалъ, била по-

гжста. Давленията сж били по-силни, значи този трижгълникъ изразява по-силно тѣлосложение. Въ този случай тѣлото се развива за смѣтка на всичко, а умътъ и сърцето сж като условия за развиване на тѣлото. Тѣлото е господарьтъ, то заповѣдва на ума и на сърцето, а въ първия, равнобедрения трижгълникъ сърцето и умътъ заповѣдватъ на тѣлото. Следователно, въ сърцето и въ ума на човѣка има въ еднаква степенъ егоизмъ, затова двѣтъ бедра въ равнобедрения трижгълникъ сж равни. Това показва, че за да бжде човѣкъ нормаленъ, между ума и сърцето му трѣбва да има хармония. Нормаленъ човѣкъ е само онзи, въ който умътъ, сърцето и тѣлото сж въ хармония, т. е. Тѣлото се подчинява на ума, а умътъ се подчинява на сърцето. Ще кажете: сърцето трѣбва да се подчини на ума. Не, на земята сърце-

то е по-силно отъ ума. Най-първо човѣкъ е чувствувалъ и послѣ се появила мисълта. Значи първо се явило сърцето, а отпослѣ ума. Вие може да мислите, че вече разбирате тия трижѣлници. Не, въ тѣхъ има движения. Прѣдставете си, че единъ отъ тия трижѣлници се движи около своята ось съ извѣстна бързина. Това движение може да има извѣстна посока, но може да има и второ движение, точно противоположно на първото. Посоката и дължината на тия движения може да се опрѣдѣлятъ. Да допуснемъ, че силата на вашитѣ чувства е два пѣти по-голяма отъ силата на вашитѣ мисли.

Ч ————— 2 Тогава ще имаме отношението 2:1.

М ————— 1 Ако пъкъ вашитѣ чувства сѣ два пѣти по-слаби отъ вашите мисли, какво ще бѣде отношението въ този случай? — Отношението ще бѣде 1:2. Какъ мислите, ако вашитѣ чувства сѣ два пѣти по-силни отъ вашитѣ мисли, колко отъ вашитѣ мисли ще могатъ да бѣдатъ реализирани? Всѣкога слѣдъ реализирането на двѣ желанія ще дойде една мисълъ. Слѣдъ като се реализиратъ двѣ желанія, човѣкъ се изтощава и чувствата му отслабватъ. Тогава законътъ се смѣня: умътъ става два пѣти по-силенъ отъ сърцето. Щомъ се реализира мисълта, умътъ отслабва, т. е. енергията му се изразходва и той се нуждае отъ набавяне нова енергия. Много пѣти чо-

вѣкъ не може да мисли, понеже нѣма енергия. Нѣкой пѣтъ човѣкъ иска да чувствува, но нема енергия. Той знае какво е Любовта, но енергия нѣма. Запримѣръ, дойдатъ ти гости, искашъ да ги нагостишъ, но нѣмашъ брашно, сиренце, масло и започвашъ да се извинявашъ — усѣщашъ едно стѣснително състояние. Имашъ ли брашно, масло, направишъ баница на гоститѣ, радостенъ си. Сега, какво е приложението на закона? Да кажемъ, че азъ зная много добръ, какъ се прави баница. Баницата е единъ символъ. Това значи, че азъ зная символа, но нѣмамъ сирене, масло, брашно, т. е. нѣмамъ условия, за да приложамъ символа. Законътъ за приложението на тия геометрически формули е слѣдниятъ: всѣкога, когато имашъ условия да проявишъ една мисълъ или едно желание, но не ги проявишъ, ти се спъвашъ, ти влизашъ въ дисхармония съ Битието. Дойде ти нѣкой приятелъ и ти имашъ желание да му направишъ една баница, ти трѣбва да му направишъ тази баница та колкото врѣме и да ти коштува. Изпълнишъ ли това си желание, въ тебе ще се развие едно благородно качество. Нѣкой ти поиска нѣкаква малка услуга — направи я. Ама може да се явятъ въ васъ противорѣчия: нѣмамъ условия, нѣмамъ врѣме и т. н. Не, ние говоримъ само за възможнитѣ. Когато нѣма абсолютно никаква възможность, това вече

е изключение. Законът за невъзможността е другъ. Мъртвиятъ човѣкъ живѣе въ невъзможности и затова той отива въ гроба. Умрѣлиятъ човѣкъ мълчи, не се проявява, казва: „не мога.“ Но когато отидемъ при живия човѣкъ, той говори. Живиятъ човѣкъ трѣбва да говори, а мъртвиятъ — да мълчи. Сега има хора умрѣли поради нѣмане любовъ. Казва нѣкой: азъ не мога да любя. Казвамъ: мъртавъ си, затова ще мълчишъ, ще изучавашъ философията на мълчанието. Мълчанието е законътъ на мъртвитѣ. Трѣбва да научишъ закона на мълчанието! Мъртвитѣ само ще мълчатъ въ почвата, докато събератъ енергии да израснатъ отново. Сега, разбира се, азъ не говоря за естествената смъртъ но азъ говоря за онова вътрѣшно бездѣйствие, когато човѣкъ не се интересува абсолютно отъ нищо.

Допуснете, че азъ ви дамъ една задача въ школата. Какво ще правите? Трѣбва да сте готови! Вие още не сте имали задачи. Едва сега ще пристъпимъ къмъ задачите. Запримѣрь, ще раздразнимъ едного отъ васъ. Ще пратимъ 10 души да го набиятъ, тъй да го масажиратъ, че да го прѣдизвикатъ да се раздразни. Слѣдъ туй ще искаме отъ него, точно математически, слѣдъ петъ минути да бжде весель, всичко да забрави, като че нищо не било. Но

да не бжде весель само привидно, а и вътрѣшно. Така ще направимъ съ единъ, съ двама, съ трима и повече. Други пъкъ ще изпитаме по другъ начинъ. Послѣ ще направимъ и другъ опитъ. Ще ви свикаме на събрание и безъ да знаете, изведнѣжъ ще запалимъ салона. Тъй ще видимъ до колко сте смѣли. Сега говоримъ; че трѣбва да сме смѣли, рѣшителни че въ случай на нѣкое нещастие не трѣбва да се бѣга и т. н. Ще направимъ опита безъ да знаете. Тогава какво мислите ще бжде? Вие всинца може да бждете герои, да седите спокойно, безъ всѣкакъвъ страхъ, но може и всинца да избѣгате навънъ — не се знае. То е само прѣдположение. Прѣдположението не е знание. Докато нѣщата не се опитатъ, не се знаятъ. Запримѣрь, азъ може да мисля, че съмъ герой, но на геройство на думи само, азъ не разчитамъ. На такова геройство нищо не градя. Често, когато си задавамъ нѣкоя задача, азъ прѣдварително си правя единъ малкъ опитъ. Сега запримѣрь, наблюдавахъ, какъ се проявиха нѣкои отъ васъ въ послѣдната екскурзия. Врѣмето е облачно, вали дъждъ, но ние вървимъ. У мнозина минава мисълта: ужъ пролѣтна екскурзия, врѣмето трѣбваше да бжде хубаво, а то вали, ще се простудимъ; не струва да се излагаме така на дъжда, да отидемъ по-добре на хи-

жата, да се изсушимъ. Това е много право, но то сж човѣшки разсждения. Казвамъ: добрѣ, като дойдатъ всички, ако искатъ, ще отидемъ на хижата, но ако не се съгласятъ, ще отидемъ на нашето мѣсто, ще накладемъ огънь и ще се изсушимъ тамъ. Ако отидемъ на хижата, какво ще спечелимъ? Ние постоянно сме прѣдъ очитѣ на хората, всички ни слѣдятъ, затова като отидемъ тамъ, ще дойдатъ и други екскурзиянти и нѣма да бждемъ свободни. Казватъ: вали дъждъ, може да се простудимъ, духа вѣтъръ. Значи, дъждътъ и вѣтърътъ ви плашатъ. Ако единъ малкъ дъждъ и вѣтъръ могатъ да ни плашатъ и не можемъ да ги издържимъ, какви екскурзиянти можемъ да бждемъ, каквъ характеръ имаме? Не, спокойни ще бждете. Гледамъ, нѣкой потреперва, студено му е. Казвамъ: нѣма нищо, ще се стоплите. И природата въ туй отношение е много умна! Азъ я познавамъ. Азъ запознатъ съмъ съ нея. Много умна и много досѣтлива е природата! Тя има всичкитѣ методи, за да изпита човѣка. И какво бѣше врѣмето прѣзъ цѣлия день? Току изведнѣжъ се поправи врѣмето, небето се отвори. Всички казватъ оправи се врѣмето! Мине се половинъ часъ, отново завали дъждъ. Всички казватъ: сега вече ще ни накваси. Мине се половинъ часъ, врѣмето пакъ се оправя.

Така цѣлиятъ день врѣмето си игра съ насъ — ту дъждъ ту слънце. Ние, като виждахме че завалѣва дъждъ, мислѣхме че нѣма повече да се поправи врѣмето. Обаче, не минава половинъ часъ, пакъ се промѣня. Та, въ свѣта има единъ разуменъ законъ, който ржководи нѣщата. Отъ опитъ трѣбва да го научимъ. Щомъ го научимъ, ще добиемъ тази вѣра. Азъ наричамъ тази вѣра, вѣра въ законитѣ на живата природа, вѣра въ законитѣ на разумния човѣшки животъ и най-послѣ вѣра въ законитѣ на Божествената Любовь. Придобиемъ ли тази вѣра, тогава ще разберемъ дълбокия смисълъ на Божествения животъ. Това сж три области, които трѣбва да се изслѣдватъ. Вие най-първо трѣбва да изучавате законитѣ на живата природа. Имате да изучавате една отлична областъ, богата съ разнообразие. Всичкитѣ възможности има човѣкъ да изучава живата природа, безъ да се умори. Послѣ ще изучаваме разумния човѣшки животъ. И когато най-послѣ дойдемъ до Божествената Любовь, това е финалтъ на всичкитѣ науки, който ние можемъ отчасти да изучаваме.

Сега всички вие учите, но трѣбва да тъчете вашитѣ мисли. Ако вашитѣ мисли сж разхвърляни, ще ги тъчете. Всѣки день ще мислишъ. Ако станешъ материалистъ, ще кажешъ: азъ съмъ единъ отъ по-

низкитѣ тригълници. Станешъ ли много чувствителенъ и започнешъ да философствувашъ, ще кажешъ: азъ станахъ сега по-заостренъ, по-високъ тригълникъ. Тогава идеалътъ ти ще бжде да станешъ единъ равностраникъ тригълникъ. Чувствата ти трѣбва да бждатъ хармонични, изобщо, волята, умътъ и сърцето ти трѣбва да бждатъ хармонични. Всичко това е лесно за говорене, но мжно за изпълнение, обаче може да се постигне. Желанието ни да постигнемъ туй състояние, трѣбва да ни движи въ живота. Казвамъ: на всинца ви трѣбва благородство въ обходитѣ ви. Азъ ви наблюдавамъ, вие не вѣрвате въ погледа на човѣка. Казвате: той не ме погледна хубаво. Защо не вѣрвате? — Има нѣщо лошо въ погледа ви. Погледътъ трѣбва да бжде точно опредѣленъ. Обходата ви къмъ всички хора трѣбва да бжде такава, каквато е обходата ви къмъ самитѣ васъ — нищо повече! Тѣй, ученикътъ трѣбва да си създаде истински отношения. Ако не можете прѣзъ цѣлия день да имате добра обхода, то поне единъ часъ отъ деня да бждете примѣрни въ обхода си. Ще си кажете: единъ часъ отъ деня азъ ще се обхождамъ съ другитѣ тѣй, както съ себе си. Като се мине този часъ, слѣзъ отъ сцената, върни се къмъ стария начинъ на обхода. Утрѣ, пакъ единъ часъ. Всѣки

день увеличавай по петъ минути. Туй сж много приятни опити. Условиата, при които сега живѣемъ постоянно ни изваждатъ изъ релситѣ и ние се спираме, изгубваме този вътрешенъ импулсъ и стремимъ да се учимъ, да се облагородѣваме и ставаме индиферентни, като казваме: остарахме вече, нашето се свърши, за друго прѣбраждане ще остане. „Трай коню за зелена трѣва!“ Ти не знаешъ, какво ще бжде другото ти прѣбраждане. Това е прѣдположение. Знаешъ ли точно, математически, каква ще бжде идущата ти възможность? Сегашното положение е най-важното. Отъ сегашното положение по-важно нѣма. Слѣдующето ти положение като дойде тогава то ще бжде най-важно. Трѣбва да знаете, че слѣдующето ви положение зависи отъ сегашното. Сжщиятъ законъ ще имате и тогава. Прѣдставете си, че величината А, волътъ нѣма храна въ София. Какво трѣбва да прави. — Той трѣбва да се прѣроди въ В т. е. на Витоша и тамъ да живѣе. Той живѣе въ София, но слама нѣма; сѣно нѣма, трѣбва да излѣзе вънъ отъ София. Ако този волъ каже: Азъ не мога да напусна София, ще остана да живѣя въ нея, София е отличенъ градъ, какво ще стане съ него? — Краката му ще, почнатъ да се прѣплитатъ. Той непрѣменно ще трѣбва да излѣзе на паша по Витоша (В), за да си съ-

бере отъ тамъ енергия, та като се върне въ София, да бжде оправенъ и да може да използва живота. Ако вие, които сте дошли при условията В, както вола, не пасете, нѣма да можете да се развivate правилно.

Сега, да прѣведе смисъла на този символъ. Да пасете, значи да мислите правилно. Ако немислишъ, ако нетуриашъ тия нишки въ едно, ако не събирашъ тази енергия въ себе си, какво друго ще работишъ? Всѣки моментъ, всѣки часъ, всѣки день отъ вашия животъ е пълненъ съ енергия. Тази енергия трѣбва да се складира и за въ бждеще да я обработвате. Тия сж задачитѣ, съ които вие трѣбва да се занимавате, и да ги рѣшавате, не по единъ начинъ, но всѣки въ кръга на възможноститѣ, при които сжествува. Азъ мога да ви дамъ единъ методъ, по който да се обхождате помежду си, но знаете ли на какво ще мязате? — Всички ще бждете еднообразни. Еднообразието е много смѣшно нѣщо. Всички вие трѣбва да бждете разнообразни. Каквто поздравявашъ ти, да нѣма подобенъ на твоя. Ти да се отличаващъ отъ другитѣ. Всички да бждете тѣй различни помежду си, както сж различни листата на едно и сжщо дърво. Нека има нѣщо еднакво, но то да се състои въ това, че действува единъ и сжщъ прин-

ципъ, обаче въ отдѣлнитѣ ви прояви да има разнообразие. Между всички ни трѣбва да има една обща нишка, която да ни свързва въ дѣйствиата. Нѣкой отъ васъ, като поздравява, може да направи единъ реверансъ, другъ — едва да се поклони, трети — да се усмихне, четвърти — да даде едно цвѣтенце, или една смокиня, или единъ портокалъ, или една картичка, или една кърпичка — хиляди начини има, по който може човѣкъ да изяви учтивостта си къмъ своя братъ. Може да занесешъ на своя братъ нѣщо много малко, една теменужка. Какво отъ това? Ти съ тази теменужка изразявашъ извѣстно чувство. Азъ ви говоря това нѣщо, като на ученици. Подъ ученици на една окултна школа подразбирамъ хора, които се стремятъ къмъ Божественъ животъ. Тия хора трѣбва да развиватъ чувствата на деликатностъ и благородство по отношение своитѣ близки, а послѣ сжщитѣ качества ще приложатъ и къмъ вѣншния свѣтъ. Нѣма по-опасно нѣщо въ духовната наука отъ еднообразието, което азъ счи-тамъ начало на грѣха. Еднообразието азъ наричамъ духовенъ мързелъ. Допуснете, че имате едно стихотворение отъ Петко Славейковъ. Излѣзатъ на сцената сто души, единъ слѣдъ другъ, да декламиратъ това стихотворение. Какво ще научите отъ

тази декламация? Достатъчно е, единъ, двама, трима до десетина души най-много да го декламиратъ, но да слушате 100 души наредъ да го декламиратъ, нито ще можете да издържите, нито има смисълъ. То е губене време. Опасността е въ повторението. Запримѣръ, често казваме: да бждемъ добри! Не се ми-не много време, пакъ повтаряме: да бждемъ добри! Хубаво, да бждемъ добри, но какъ? Въ какво седи добротата? — Е, добри трѣбва да бждемъ! Споредъ менъ, за доброто човѣкъ трѣбва да мисли най-малко. Не трѣбва да си индиферентенъ, но да се проявявашъ, като добъръ човѣкъ, безъ да мислишъ, че трѣбва да си добъръ. Започнешъ ли да мислишъ, че ще направишъ нѣкое добро, ти нѣма да го направишъ. Не мисли, а прави доброто. Започнешъ ли да мислишъ за любовта, ти нѣма да я проявишъ. Не мислете, че умнитѣ хора много обичатъ. Поне моята опитностъ е такава: умнитѣ хора много малко обичатъ. Умниятъ човѣкъ е много уменъ, но за себе си.

Азъ ви говорихъ за разумното сърце. То се проявява при съвсѣмъ особени условия. Азъ съмъ наблюдавалъ хора, които отричатъ Бога, казватъ, че нѣма Господъ, че трѣбва да отмъщавашъ на

и т. н. По сжщиятъ този човѣкъ, като минава покрай рѣката, вижда, че нѣкой се дави и веднага се хвърля въ водата и го изважда. Казвамъ му: ти казваше, че нѣма Господъ, защо извади този човѣкъ отъ водата? — Е, будала съмъ билъ. Значи, ако би се спрѣлъ да разсждава, дали да го спаси, или не, би казалъ: нека се удави! Той го спасява, защото въ този моментъ въ него заговаря нѣщо възвишено и благородно отъ миналото. Неговиятъ миналъ животъ му казва: тази философия не струва не е права. Ето защо той влиза въ водата, спасява човѣка и съ това изпълнява волята Божия. Ние дължимъ нашето величие не на сегашнитѣ наши мисли, но на онова, което е вложено въ насъ отъ миналото ни. Има нѣщо хубаво, благородно въ насъ. Вие и не подозирате даже, какво велико нѣщо има заложено въ извѣстни души. Дайте на човѣка благоприятни условия да се прояви и тогава ще го познаете. Хората, за да се проявятъ въ доброто, трѣбва да минатъ прѣзъ много тежки изпитания. Само така ще може да излѣзе онази хубава почва, дълбоко скрита въ тѣхното естество.

Приложение ви трѣбва сега! Трѣбва да се научите всички да мислите правилно, да знаете, какъ да прѣплитате нишкитѣ на вашата мисль.

Сега, какъ бихте постѣпили единъ спрѣмо другъ? Азъ бихъ ви казалъ, какъ постѣпвате вие, като се

съберете двама души. Като не можете да се разберете, хванете се и двамата за коситѣ, набиете се и слѣдъ това настѣпва примирение. Примирявате се, но и двамата се връщате дома си съ прѣснати глави. Нѣкога пъкъ само единиятъ пострадава. Азъ съмъ наблюдавалъ такива случаи. Какъ идва примирението? Върнатъ се дома си, но не се мине много врѣме, единиятъ се размисли върху станалото, па си каже: прѣснахъ му главата, но не направихъ добръ. Не се мине много врѣме, и вториятъ казва същото. И двамата съжеляватъ — подадатъ сж ржка и си простятъ взаимно. Това нѣщо постоянно става съ хората. Този начинъ е старъ методъ, и вие сега трѣбва да се освободите отъ него. И ще се освободите. Новиятъ животъ е безъ вързани глави — то е най-хубавото нѣщо. Като срещнете единъ човѣкъ, старайте се да носите въ ума си една свѣтла мисълъ за него; старайте се да виждате неговото минало, а не настоящето му и, ако видите нѣщо лошо, да кажете: той бѣше добъръ човѣкъ, има нѣщо добро заложено въ него.

Ако бихъ ви далъ една задача, какъ бихте я разрѣшили? Да кажемъ, че се раздаватъ три премии: една премия за ума, друга за сърцето и трета за волята. Коя отъ тритѣ ще си изберете? Ако сте

инженеръ и градите къща, какво ще ви трѣбва: — Умъ. Ако сте работникъ и копаете на лозето, или орете на нивата, какво ще ви трѣбва? — Воля, сила. Тѣй че, ако сте инженеръ, ще изберете премията за ума. Ако сте работникъ, ще изберете премията за волята. Ами кога ще изберете премията за сърцето? Дайте единъ примѣръ!

Мнозина отъ васъ трѣбва да проучавате живота на актьоритѣ. Тѣ сж много интересни. Запримѣръ, въ Англия, въ Америка има актьори, които играятъ само любовни роли. Нѣкой такъвъ актьоръ, за да изнесе по-сполучливо своята роль, обикаля свѣта, наблюдава хората, проучава ги въ тѣхнитѣ любовни роли на житейската сцена. Слѣдъ това, изправя се прѣдъ огледалото, имитира всички гримаси, изрази въ тия имъ отношения и тогава излиза предъ публиката да прѣдставлява, да играе своята роль. Другъ актьоръ иска да прѣдстави на сцената нѣкой умирающъ. Затова, той търси такива случаи въ живота, наблюдава ги какъ се мжчатъ, проучва отдѣлнитѣ моменти въ изживѣванията имъ и тогава излиза на сцената. Тренировка трѣбва, не може друго-яче! Когато човѣкъ иска да развие каква и да е сила въ себе си, било умствена, било душевна, било волева, непрѣменно трѣбва да се тренира. Той трѣбва да проучи външ-

ната форма, външния изразъ на тази сила; Тръбва да знае, какъ се проявява тя. Запримѣрь, вие искате да се учите на търпѣние. Седнете прѣдъ огледалото, вземете една игла и я забийте въ ржката си. Наблюдавайте, до колко врѣме нѣма да мръдне нито единъ мускулъ на вашето лице. Слѣдете, нѣма ли да ви потекатъ сълзи! Тръбва да знаете, че физическитѣ страдания сж прѣдговоръ, приготовления, за да издържите на душевнитѣ моралнитѣ страдания, които сж по-тежки. Запримѣрь, тия отъ васъ, които не могатъ да търпятъ, ще ги накарамъ да направятъ нѣколко екскурзии. Азъ ще избира за тази цѣль дъждовни, вѣтровити дни и тогава ще ви накарамъ да направите тия екскурзии. Ще отидете на екскурзия и ще видите, че като се върнете, ще бждете отлично разположени. Най-малко за една седмица нѣма да мислите да се карате съ никого. Природата е майсторъ да трансформира инергиитѣ въ човѣка. Нѣкой пѣтъ запримѣрь, вѣтрътъ вѣе или отъ изтокъ, или отъ западъ, или отъ сѣверъ, или отъ югъ и донася дъждовнитѣ капки, които като падатъ върху човѣка, внасятъ извѣстни топлинни енергии въ човѣка, и по такъвъ начинъ обновяватъ организма му. Ние, съврѣменитѣ хора, страдаме отъ недоимъкъ. Извѣстна частъ на нашето тѣло гладува, и вслѣдствие на това

се явява извѣстно неразположение. Ние страдаме отъ душевенъ гладъ. Материални блага имаме, но душевно всинца страдаме. Казваме: нѣма нито единъ човѣкъ, к ъто да ме разбира. Не съмъ намѣрилъ до сега нито единъ истински братъ. Самотенъ съмъ въ свѣта. Значи, все липсва нѣщо на човѣка. Гдѣ ще намѣри това, което му липсва? — Той може да го намѣри само въ живата природа. Тя има всичко. Дѣйствително, тия мисли не сж нищо друго, освѣн шишове, които азъ познавамъ. Много добръ съмъ запознатъ съ тѣхъ. Нѣкога, при случай, азъ мога да ви покажа образи и форми на тия шишове. Тѣ прѣдставляватъ цѣла култура. Ще кажете: такъвъ е животътъ, сждба е това! Ще се примиримъ съ необходимостта на нѣщата. Не, тази философия не разрѣшава въпроситѣ. Всичко, което намираме, че е лошо, че е неправилно, можемъ да го изправимъ. Ние трѣбва да знаемъ, че въ настоящето се проявява Божията Промисль, а въ бждещето имаме свобода да живѣемъ споредъ Божитѣ закони. За да подобримъ сегашното си положение, ние трѣбва да съединимъ въ едно тритѣ нѣща: необходимостъ, свобода и Божествена Промисль. Човѣкъ, който не разбира необходимостта, който не разбира свободата и който не разбира Божествената Промисль, всѣкога ще се намѣри въ

едно противорѣчие. Освѣнъ тази, никаква друга философия въ живота ви не може да работи.

Да имаме едно малко упражнение!

Ще ви дамъ прѣдварително едно обяснение: Ако поставите дланъта на лѣвата си ржка върху дѣсната или обратно какво ще почувствувате? — Една топлина. Защо? Защото се срѣщатъ двѣ противоположни енергии. На горната страна на човѣшката ржка се набира положително електричество, затова тя е космата. Долната страна на ржката, дланъта е пасивна, на нея се набира отрицателно електричество. Сега, допрете двѣтъ длани на ржцѣтъ си и наблюдавайте, какво ще почувствувате въ себе си?

Всичката опасностъ въ съзрѣменнитѣ ученици седи въ това, че колкото правила съмъ ви далъ, вие не сте приложили даже една десета отъ тѣхъ. Казвате: тъй казва Учителътъ. Да, но никой отъ васъ не е направилъ ни най-малкия опитъ. Като ви дамъ нѣкое правило, вие започвате да го разправяте тукъ-тамъ, но за себе си не го прилагате. Запримѣрь, турете двата си палца върху брадата. Турете слѣдъ това нектитѣ на двата си палца подъ брадата си, и ще забѣлѣжите, че имате въ двата случая два противоположни резултата върху вашата воля. Туй, което можешъ да направишъ въ дадения случай не седи

въ самитѣ палци, а зависи отъ силата, отъ енергията, която можешъ да прѣкарашъ прѣзъ твоитѣ палци. Ржката е проводникъ на сили. Доколкото можешъ да прѣкарашъ, да проектирашъ прѣзъ твоитѣ палци извѣстна сила къмъ извѣстна частъ на тѣлото си, до толкова ще можешъ да направишъ едно упражнение. Съ туй упражнение може да не постигнешъ цѣльта, която гонишъ — нищо отъ това. Все пакъ, обаче, то ще е една придобивка за каляване на волята. Защо нѣкога нѣма да постигнете резултатъ? Защото много отъ васъ сж нервни и тази нервностъ се проявява несъзнателно и прѣчи при упражнението. Запримѣрь, започвате да си мърдате единия кракъ, да се чешете, да се движите насамъ-нататъкъ. Искате ли да направите нѣкое упражнение, най-първо ще концентрирате ума си къмъ всичкитѣ си органи, тъй че за 5-10 минути тѣ да бждатъ подъ контролата на вашето съзнание, на вашата воля. Около 5-10 минути нѣма да се шавнете, ще мислите само за себе си, ще бждете силно съсрѣдоточени. Ще дойде нѣкой прѣзъ това врѣме, ще иска да ви изкара отъ това съсрѣдоточаване, ще се опита да ви нервира, но вие ще си останете тихъ и спокоенъ, като че този човѣкъ не съществува. Ще кажете: възможно ли е това? — Възможно е, има хора, които не се подаватъ на

слабости. Вие ще се подигнете по-горѣ отъ причини-
тъ, които искатъ да ви извадятъ отъ нормалното
ви състояние.

Да допуснемъ, че азъ съмъ турилъ главата си
въ водата, правя нѣкакво наблюдение, а нѣкой въ
това врѣме ме пита: какво има въ водата, какво
виждашъ тамъ? Питамъ: ако азъ река да му отгово-
ря, какво ще стане съ мене? Нали тази вода ще
нахлуе веднага въ устата ми? Азъ ще мълча и ще
наблюдавамъ, нѣма да му се обаждамъ. Като си из-
вадя главата извънъ водата, тогава ще му разправамъ.
Докато си въ водата, ще мълчишъ, ще правишъ
наблюденията си, но щомъ излѣзешъ, тогава ще
отговаряшъ. Отговаряшъ ли докато си въ водата,
това не е философия. Въ дадения случай не трѣбва
да знаешъ да говоришъ, но да мълчишъ. Има слу-
чаи, когато може да говоришъ, но има случаи, когато
трѣбва да мълчишъ. Казвашъ: всѣкога мога да гово-
ря. Не, приятелю, има моменти, когато не трѣбва да
кажешъ нито дума. Ще мълчишъ, ще правишъ на-
блюдения само. Излѣзешъ ли отгорѣ надъ водата то-
гава можешъ да говоришъ. Ще ми възразите: ами
ако този човѣкъ се разсърди, че не му отговаряме?
Споредъ мене, въ свѣта съществува само единъ
човѣкъ. Всичко друго е илюзия. Слѣдователно, щомъ

е тъй, азъ ще кажа: въ свѣта съществува само единъ
човѣкъ, и знай, че отъ този човѣкъ зависи всичко.
Тогава, кой може да ви се сърди? Въ Бога има ли
срѣдня, я ми кажете? Казватъ, че Господъ се сърди.
Тѣй сж писали пророцитѣ, но азъ питамъ: Богъ
сърди ли се? — Не, Богъ никога не се сърди. Са-
мо ние, хората на земята, се сърдимъ за нищо и
никакво. Дойде нѣкой твой приятелъ, каже ти: зна-
ешъ ли, какво говори еди-кой си за тебе? Казвашъ:
не знай. Еди-кой си казва, че си говорилъ нѣкои
лоши работи по неговъ адресъ. — Не, не е вѣрно
това. Тѣй ли, чакай азъ ще му каже! Разсърдятъ се
двамата. Дойде другъ и ти кажа: знаешъ ли, че кж-
щата ти изгорѣ! Не, не е изгорѣла. Всѣки день хо-
рата ни лъжатъ, а ние ги вѣрваме. Ти ще кажешъ
тъй: моята кжща никога не изгаря. Моятъ братъ ни-
кога не може да каже нѣщо лошо за мене. При-
ятели за приятели никога не може да каже лоша
дума. Азъ не знай нито едно изключение отъ това
правило. Ако има само едно изключение, този чо-
вѣкъ не ти е приятелъ. Слѣдователно, въ това отно-
шение ти ще бждешъ спокоенъ.

Свѣтътъ, въ който живѣемъ, е създаденъ зара-
ди насъ. Ние живѣемъ въ най-добри условия. При
сегашното си развитие, при по-добри условия отъ тия,

не можемъ да бждемъ; толкова сме могли да подобримъ пѣтищата. Трѣбва да знаете, че при тѣзи условия, този животъ, който прѣкарвате, е най-добриятъ. Сега, нѣкой отъ васъ казва: еди-кой си не трѣбваше да ми казва така. Ами какъ? — Трѣбваше друго-яче да ми каже. Не, това сѣ наши умувания, наши разсѣждения. Той ти каза точно това, което трѣбваше. Вие се спѣвате отъ тия нѣща, но за ученикъ, който разбира нѣщата, това е една положителна философия. Казвате: не трѣбвало тѣй да ви говори! Ами какъ? Ами азъ какъ, по кой начинъ трѣбваше да ви говоря тази вечеръ? Вие казвате, запримѣрь; този човѣкъ трѣбваше да ни говори по-малко, колкото да ни обясни нѣкои нѣща. Какво значи по-малко говорене? Може да говоримъ повече, може да говоримъ и по-малко.

Да допуснемъ, че имаме едно съмнение, попаднало на камениста почва. Колко ще израсте това сѣме нагорѣ? — Малко ще израсте. Защо? — Нѣма условия. Слѣдователно, това сѣме говори малко. Допуснете сега другата възможность: това сѣменце е паднало на богата почва. Какво ще стане съ него? — То ще стане дълго, ще има дълга и широка рѣчь. Значи, многото говорене подразбира богата почва, благоприятни условия. Малкото говорене под-

разбира нѣмане на условия. Тѣй, че да говоримъ много или малко, това не зависи отъ насъ. Нѣкой пѣтъ говоримъ много, защото има условия; другъ пѣтъ говоримъ малко защото нѣма условия. Нѣкой пѣтъ чувствата се проявяватъ повече, защото има условия, нѣкой пѣтъ не се проявяватъ, защото нѣма условия. Извѣстни външи условия ограничаватъ чувствата ни, ограничаватъ волята ни, ограничаватъ ума ни. Ние не можемъ да мислимъ каквото искаме, и да чувствуваме, каквото искаме. Ще кажете: тогава гдѣ е свободата? Абсолютна свобода въ свѣта нѣма. Туй, което казватъ философитѣ, че можемъ да мислимъ, както искаме: че можемъ да дѣйствуваме, както искаме; че можемъ да чувствуваме, както искаме, не е така. Ние се намираме въ единъ свѣтъ, въ който всичкитѣ нѣща сѣ относителни. Мисълта е относителна; чувствата сѣ относителни и волята е относителна. Запримѣрь, дѣтето мисли тѣй както мисли баща му и майка му, съ малко видоизмѣнение. Като кого мисли малкото вълче? — То мисли като майка си, като баща си. Баща му може да е билъ по-голямъ герой отъ него; може да е ялъ, да е давилъ повече овци отъ него, но и то постѣлва като баща си, макаръ и по-малко да се проявява въ гереиството си. Като кого мисли малкото агънце? — И то

мисли като баща си имайка си. Като кого мисли малкото сѣменце? — Ако е ябълчно, ще мисли тъй, както е мислила и ябълката. Слѣдователно, ние мислимъ това, което сж мислили другитѣ хора прѣди насъ. Нѣкой казва: азъ мисля, идея имамъ! Я ми кажете една нова мисль, една нова идея, каквато никой другъ до сега не е помислялъ! — Нѣма такива мисли. Това, което наричате нова мисль, нова идея, ще видите, че и други сж я мислили, само че у васъ се явява съ едно малко видоизменение. Сегашнитѣ условия, при които се намираме, всичко е относително. Нашитѣ мисли, нашитѣ чувства и нашата воля е относителна. Обаче, ние се приготвяваме за единъ по-висшъ животъ — отиваме къмъ реалното. И това приготвление именно е хубавото. Защо? Защото всички сега се приготвяватъ за единъ класъ, дѣто темпераментитѣ, умоветѣ, сърцата и волята на всички ученици ще бждатъ тъй хармонизирани, както сж музикантитѣ въ единъ великъ оркестъръ, всѣки музикантъ изпълнява вѣщо своята часть. Капелмайстора като даде тактъ, всички започватъ да свирятъ и се сливатъ въ една обща хармония. А сега, единъ свири по единъ начинъ, другъ — по втори, трети — съ всѣмъ иначе, цѣла неразбория се създава. Този капелмайсторъ трѣбва да чака нѣколко години, дока-

то музикантитѣ му се научатъ да свирятъ хубаво. Не е лесно да се научатъ хората да мислятъ и постѣпватъ идейно.

Когато дойде врѣме да се образува единъ класъ, въ който да се учатъ хората, всѣкога ще има мъжнотии. Затуй, азъ зная, че всинца вие мислите умно, но ви казвамъ: за даденъ случай неизисквайте повече отъ това, което е възможно. Ще ви обясня, какво нѣщо е възможность. Срещна единъ овчаръ, който има половинъ пита хлѣбъ. Най-голѣмата възможность въ дадения случай е, този овчаръ да ми даде половината отъ своята пита на мое разположение. Ако сме двама приятели, имаме единъ хлѣбъ, тогава на всѣки одного ще се падне по половина; Ако сме четирма — по четвъртъ; ако сме осемъ души — ще ни се падне по една осминка. Следователно, туй е, което ни се пада въ дадения случай. Толкова ти се пада, за толкова ще претендирашъ. Условиата, обаче може всѣкога да се мѣнятъ, нѣма да бждатъ все едни и сжщи. Но въ дадения случай, въ дадения моментъ използуйте условията, каквито сж, не роптайте противъ тѣхъ. Слѣдъ това моментътъ може да бжде по-богатъ. Въ природата всѣкога има приливи и отливи. Ако въ единъ моментъ има отливъ, въ другъ моментъ ще има приливъ, т. е. ако въ

единъ моментъ условията сж неблагоприятни, въ другъ моментъ ще бждатъ благоприятни. Два еднакво благоприятни момента не слѣдзатъ единъ слѣдъ другъ. Това е законъ. Два щастливи момента не може да слѣдватъ единъ слѣдъ другъ. Това е пакъ законъ. Слѣдозателно, ако имате едно хубаво расположение, трѣбва да знаете, че второто расположение което дойде слѣдъ него, ще б ж д е обратно на това, което сте имали. Това сж закони. Вие не изисквайте да дойдатъ условията прѣждеврѣменно. Вие казвате: азъ искамъ да живѣя щастливъ животъ. Много искашъ! Не, дойде ли благоприятниятъ моментъ, кажи: въ този моментъ азъ ще живѣя щастливо. Щастието е една секунда, кратковрѣменно е. Слѣдъ него иде една секунда скръбъ. Мине скръбта, дойде щастие. Скръбта и щастието се редувагъ. Бжди доволенъ отъ туй, което иде!

Азъ ще направя сега единъ опитъ. Ще ви прѣдамъ мислено една мисль, да видимъ колцина отъ васъ може да я хванатъ. Слѣдующата срѣда ще видимъ, колцина отъ васъ сж я възприели. Тази мисль, която ще ви прѣдамъ, ще произведе въ васъ едно движение. Вие нѣма да знаете, какво е тоза движение, но наблюдавайте идущата срѣда, дали това движение, което ще направите, съотвѣтствува на мисльта. Вие може да направите много движения, но

ще гледате, дали ще направите туй движение, което да съотвѣтствува на тази мисль. Туй е само единъ опитъ. Нѣма да се вмѣнява за грѣхъ на този, който не е доловилъ мисльта. Ако доловите мисльта, ще бждете по-близо до Божия законъ. Туй е всичкото. Сега вие си мислите, коя ли е мисльта. Тя е проектирана вече. Послѣ, ако ви намѣря изправни, бихъ ви обяснилъ, какво означава туй движение; ако не ви намѣря изправни, нѣма да ви обяснявамъ това движение. Азъ наричамъ туй движение едно отъ свещенитѣ движения. У човѣка има много движения, които сж свещени. Тѣзи движения човѣкъ проявява при особени случаи. Нѣкой пжтъ човѣкъ направи нѣкаво движение, съ което причинява благоговение въ другитѣ хора. Тѣзи движения сж особени и се случаватъ много рѣдко. Затова азъ ги наричамъ „свещени движения“ у човѣка. Нѣкой казва за нѣкого: този човѣкъ ми изпрати веднѣжъ единъ ангелски погледъ. Но единъ пжтъ бѣше то! Нѣкой пжкъ си помръдне само ржката. Но свещено движение е то! Грациозни движения има въ човѣка, но много рѣдко се случаватъ. Тѣ сж най-хубавитѣ, най-красивитѣ нѣща, които оставатъ въ насъ дълбоки впечатления.

За слѣдния пжтъ ще напишете на черната дъска едно мото, единъ лозунгъ, едно изречение, за ко-

ето всички да сте съгласни. Ще си изберете единъ
отъ ученицитѣ, който да напише хубаво, красиво, то-
ва мото на дъската.

Размишление.

„Богъ на Любовта не е Богъ на мъртвитѣ, но
Богъ на живитѣ“.
